

Arrest

nr. 180 415 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 21 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾ .tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

De beslissing tot verwijdering van 06/09/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod
REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat 0 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene hoeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 02/02/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene diende op 09/12/2015 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 29/01/2016. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart een partner L. V. (...) ' 22/11/1970 te hebben In België. Op 26.07.2016 werd haar huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Pittem, Bovendien, geeft haar intentie om te huwen of intentie om wettelijk samen te wonen haar niet automatisch recht op een verblijf- Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt het bovendien geenezins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan In België kan worden verder gezet en dat de partner gemachtigd tot verblijf betrokkene niet kan vervoegen in haar land van oorsprong. Betrokkene kan eveneens haar relatie verder zetten via moderne communicatiemiddelen.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene verblijft op hetzelfde adres als de twee minderjarige kinderen van haar partner (V. Q. (...) " 03/06/2003 en V. A. (...) 4 26/02/2005). Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald In artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien heeft betrokkene niet aangetoond dat zij over een relatie beschikt met deze kinderen, die tot een gezinssituatie leiden zoals bepaald In artikel 8 EVRM. Bovendien kan betrokkene indien gewenst contact houden via telefoon en internet vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en er bestaat voor de kinderen geen beletsel om betrokkene te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkens om Illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar,"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel

1.

Dat verzoekster op 6 september 2016 een inreisverbod voor 3 jaar werd opgelegd.

2.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat in hoofde van verzoekster niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder bij het afleveren van dit inreisverbod rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoekster of diens gezondheidstoestand, meer bepaald met de samenwoning van verzoekster met haar levenspartner in België, met hun voornemen om met elkaar te huwen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Pittem en met verzoeksters hangende procedure voor de hangende procedure voor een Belgische rechtbankbank waarbij haar persoonlijke aanwezigheid op de zitting dd. 4.1.2017 van de rechtbank van eerste aanleg West Vlaanderen afdeling Brugge, familierechtbank, zesde kamer, vereist is, en dit conform artikel 74/13 Vw..

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

3.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

4.

Dat in casu de bestreden beslissing stelt dat een inreisverbod van 3 jaar in casu “proportioneel is”.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

5.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het haar vroegere betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoekster verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.”

2.2. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Uit het door verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat het daarnaast de bedoeling is van verzoekende partij om een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren dient te worden gesteld dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Het feit dat verzoekende partij geen gevolg gaf aan een haar eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten wordt in se niet betwist en vindt ook steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod heeft verweerder erop gewezen dat verzoekende partij een huwelijk wou aangaan maar dat dit geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Tevens heeft de verwerende partij erop gewezen dat er hoedanook niet wordt aangetoond dat het gezinsleven niet kan ontwikkeld worden in het herkomstland of dat de gezinsrelatie niet op een andere manier kan verdergezet worden. Wat betreft de kinderen van de persoon waarmee verzoekende partij wou huwen meent de verwerende partij dat niet blijkt dat deze relatie onder een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 EVRM valt en dat verzoekende partij contact kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen en dat het de kinderen vrijstaat verzoekende partij te bezoeken in het herkomstland.

Eveneens heeft de verwerende partij erop gewezen dat het de verzoekende partij bovendien vrijstaat om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Er wordt tevens vastgesteld dat verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, zodat: *“Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkens om Illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.”*

De verwerende partij wijst er daarbij nog op dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een kortere duur.

Verzoekende partij kan, gelet op de motivering van de bestreden beslissing, niet stellen dat verwerende partij is voorbijgegaan aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en dat enkel gemotiveerd wordt dat een termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel en haar hardnekkigheid om illegaal in België te verblijven. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt geenszins willekeurig en zonder enige duidelijke motivering een termijn van drie jaar opgelegd, maar wordt op omstandige wijze uiteengezet waarom, gelet op de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Verzoekende partij betoogt slechts dat zij een duurzame relatie heeft in België maar zij gaat hiermee volledig voorbij aan de uitdrukkelijke motieven dienaangaande die in de bestreden beslissing terug te vinden zijn en waarvan zij nalaat deze motieven met concrete argumenten te betwisten.

Waar zij erop wijst dat haar persoonlijke verschijning vereist zou zijn ingevolge haar beroep tegen de weigering van huwelijk, wijst de Raad erop dat zij niet aantoonde dat haar persoonlijke verschijning wel degelijk vereist is en dat zij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat. Bovendien, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing gesteld heeft, staat het verzoekende partij vrij om een opschorting of opheffing te vragen van het inreisverbod, zodat indien werkelijk haar persoonlijke verschijning vereist zou zijn, zij ook in dit kader dergelijke vraag kan stellen.

2.5. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden gesteld dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel. Nu immers geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit

voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.6. De verzoekende partij stelt voorts nog dat niet blijkt dat de gemachtigde op afdoende wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en haar gezondheidstoestand conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er dient evenwel op te worden gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals de verzoekende partij overigens ook zelf uiteenzet, betrekking heeft op een verwijderingsbeslissing. Het bestreden inreisverbod betreft een accessoire maatregel aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 6 september 2016 jegens de verzoekende partij werd getroffen. De onderhavige vordering is echter enkel gericht tegen het inreisverbod, hoewel dit gepaard ging met een verwijderingsmaatregel die op diezelfde datum werd getroffen. De argumentatie van de verzoekende partij kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel uitmaakt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij *“het hoger belang van het kind”* en haar *“gezondheidstoestand”* op geen enkele wijze concreet toelicht. Hierboven werd reeds vastgesteld dat uit de bestreden akte wel degelijk blijkt dat werd rekening gehouden met verzoeksters gezinsleven in België. De verzoekende partij toont niet aan dat de geboden motieven niet afdoende zouden zijn teneinde een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER